

Publicerad 2016-12-29 23:46 av Pontius Pilatus

Sködlös

Gav mig ut för att lämna vad jag hade kvar
Dom ville dra mig tillbaka, jag var sködlös
Kröp in i buskarna för din stöld
Där jag fann miss Henry på sin gunga
Hon gav lite av sitt hår i tröstpris
Men hon hörde inte mina ord
Och jag förstod inte varför hon log
Det var väl det att jag ingenting tog
Hon skulle aldrig förstå
Det var bara att gå

Så jag skrev med en kvinna
Hon sa vart hon var på väg och skulle
Sålde sig själv, fick sig själv i lön
Sa inget om var hon varit, så bekvämt
Ställde mig till slut i kön bland dom andra
Och drog en lapp utan nummer
Hade i alla fall ett brevinkast
Var väl enbart en stor last
Satte mig ner, tog en tidning
Där det stod om allt från bilolyckor till krig

Hård landsväg av gräs
En sliten Cadillac som stannade
Gav snöre och lift
Vi stannade på ett ute-café i Sibirien
Blev bjuden på tigerkaka och champagne
Orson åt en stor mängd marsipan
Vi skildes åt
Han från sitt hjärta och jag från hans liv
Sirenerna kom och tog honom med
Han villar väl i källaren vid en strand
Och i sig har han en obducents hand

En annan mans död, jag åkte iväg
Såg allt försvinna längst den
Postade brev
Var nog fel på det jag skrev
Hela min tillvaro var skev

Hon gav svar utan frimärke
Skrev sig själv som adressat
Om det var snålhet eller genialitet
Vi skulle ses vid Henrys grav
Ingen kom

Många års regn utan sköld
Fann ett hus som inte släpper in värme eller kyla
Som om det jag lämnat var det jag funnit
Där världen stängt ute mig och jag den
Så – vägen jag tog lede till en tom grav och ett hus
Var kanske det närmsta hem att komma
Utan att brinna in och frysa ut
Vila i frid mina två främmande vänner
Plötsligt hade hon funnit mig utanför mitt kuvert

Hon sa "Mr, du är inte den du sagt du var"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pontius Pilatus med Poeter.se id #87619 innehar upphovsrätten